46ste jaar. — Nr 93. Zaterdag 5 Augustus 1899.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 27-29, te Tongeren**.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **3** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **1** fr. cent^en per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 5^e AUGUSTUS 1899.

VAN ALLES WAT.

De liberalen meenden te Zonnik, de gelegenheid gevonden te hebben om eens de broederlijke evenredige vertegenwoordiging toe te passen.

Binnen de drij weken moet er een kamerlid gekozen worden, in vervanging van M. Pacquay, overleden.

Die zetel komt ons toe, zeggen de liberalen. Uwe drij leden, socialisten, zijn dank aan ons gekomen. Als gij het met het kartel voor E. V. en A. S. goed meent, moet gij ons dezen zetel afstaan.

Zat ! Zeggen de socialisten, wij willen ons wel bedienen van de liberalen om het Z. A. S. te bekomen, maar, evenredig deelen ? Dat hebt ge vast !

Hebben is hebben en krijgen is de kunst !

.·.

De gevangenissen en de zothuizen zitten overal vol en geraken te klein. De drank en de slechte school zijn de twee oorzaken van die ramp.

Alle school, die zoogezegd onzijdig is, of waar de Catechismus niet met overtuiging geleerd wordt, is eene slechte school. De ondervinding is daar om het te leeren. Schier al de scholen, waar de meesters niet alleen geene katholieken zijn, maar liberalen, en socialisten, zijn broeiesten van misdadigers, die later de gevangenissen bevolken. Er zijn hedendaags duizende kinderen, die zulk onderwijs ontvangen. Op lateren leeftijd noch God, noch Duivel vreezende, zijn ze niet te bedwingen dan door de gendarmen en de policiemannen, die toch overal met kunnen aanwezig zijn. Het is met hoederden dat de groote steden hare policiewagens vermeerderen ; het is met duizenden dat de dieven en kwaaddoeners aangroeien. « Het is gemakkelijker eene stad in de lucht te bouwen, dan eene stad zonder godsdienst in orde te houden. » Dit leerde alreeds vóór Christus een heidensche wijsgeer ; maar dit willen vele hedendaagsche Gemeentebesturen niet inzien.

Ze bouwen dus maar toe kerkers en krankzinnigenhuizen !

.·.

België telt op dit oogenblik 195,000 herbergen en drankhuizen, terwijl er, in 1851, 53,000 bestonden. Dit geeft één drankhuis per 36 inwoners. Trekt men de kinderen en de vrouwen af, dan komt dit cijfer op elf, den herbergier inbegrepen.

In 1898, dronk men negen honderd twintig millioen borrels, vertegenwoordigende 46 millioen liters (van 35 graden), en eene uitgave van 73 millioen frank !

Is het niet verschrikkelijk ?

.·.

Guy de Maupassant, een vrijdenker en gekende schrijver, komt in een werk, getiteld « Mijn oom Sosthènes » zijn gedacht uit te drukken over de vrijmetselarij, en ziehier wat hij er van zegt :

« Mijn oom was franc-maçon en ik verklaar dat de franc-maçons nog dommer zijn dan de oude kwezels. Dat is mijn gedacht en ik houd eraan. Wat aangaat eenen godsdienst te beijden, de oude godsdienst ware voor mij voldoende.

« Die onnozelaars doen anders niets dan de pastoors naäpen. Zij hebben voor zinnebeeld een triangel in plaats van een kruis. Zij hebben kerken, waaraan zij den naam van logie geven, met eene menigte beijdenissen : den schotschen ritus, den franschen ritus, den grooten Oosten en eene heele reeks graden, om iemand te doen krulle van lachen.

« Als ! ja, ge zijt slim ! Als gibeswert dat de vrijmetselarij een kieskrasmis, daarin geefik u gelijk ; als zij beweert dat zij dient voor wemmenaien, dat zal ik niet loochenen ; dat zij geene andere zending hee dan het volk bij dien neus te leiden en naa de stombus te zenden, zooals men de soisten naar het slagveld zendt, daarin ben k vat uw gedacht ; en als zij beweert dat z zeer nuttig, ja, onmisbaar is voor al d politieke beerschuchtigen, omdat zij van deen hare leden een kiesagent maakt, da roep ik u toe uit volle borst dat zulks zo daar is als de zon ! »

.·.

Verleden week, had een Fonsche landbouwer uitraatzakken uitgewisschen in eenen bok, waaraan, kort daarn, twee vaarzen kwamen drinken. Eenigeuren nadien waren de dieren dood.

De landbouwers zullen dus el doen, het nitraat buiten het bereik der dieren te stellen. In 't algemeen eten de runderen nog al gaarne zout, en daar nitraat ek een gezouten smaak heeft, zouden zij 'k eten en zich vergif igen.

HET LEVEN.

Op zekeren dag, dat de vogo moede waren van zingen, was er eene langstilte ontstaan welke eerst werd verbroken toen eene vink tijlpte : « wat is toch het leve? « Alle schrikten op uit het soezend rusten een kleine nachtegaal jubelde zonder stenken: « Het leven is een zang. »

— Neen, « 't is een worsten in de duisternis, » zei de mol, die jaist, zet veel moeite, zijn lijf boven den grondlaag uitgewerkt.

— Ik meen dat het oosmen is naar het licht en de warmte, soiste e wilde roos, die, een voor een, hare blaadje ontvouwde tot heerlijke werking van dervlinder, die zijn soultje in haar hartje stakn daarna dartelend verder wiegde, zeggide : « 't leven is een spel ! »

— Zeg liever 't is eerkorte zomerdag, zoende een vliegje in 't vrbij zweven.

— Slechts zware arbeids het, sprak eene mier

De ekster had geen oorel en lachte.

Dit verontwaardige alb, maar gelukkig kwam er afleiding om tist te voorkomen, want de regen viel zacht eer en ruischte: « het leven bestaat alleeuit tranen. »

— Welke vergissing, ruischte de aereid, en hoog opzwevend in « lucht met zijn forsche slag, riep hij nog : het leven is vrijheid en kracht. »

Maar de duisternis zak over de aarde, zoo dat eene zeer wijze bovink voorstelde ter ruste te gaan, want de uitwind zuchtte reeds door het loover en de het hooren : « 't het leven is een droom. »

Nu was het stilalomo de nieuwe dag gieg aanbreken, want ten reede male kraaide de haan : « waakzaamhe is het leven. »

Toen doofde de geerde in het eenzaam studeervertrek zijn lid uit en sprak peizend, moede en zuchtend : het leven is een leerschool. »

En er kwamen eran een glanzend feest die schreeuwden : « et leven is een genot, » maar in hun binnene klaagden : « en een verlangen met teleutelling. »

En de schemerinbrak door in het Oosten en fluisterde : « Materie is eeuwigdurend het leven. »

Toen gloorde eesklaps rozig in goud en parper de zon, en e boomen werden verlicht, de vogelen ngen en de natuur, geheel ontwaakt, ruischte in machtige steun : « Het leven is teikens weder een beginnen. »

En de landman ging verkwikt aan den arbeid

In de verte klepte van een klein kerkske de Angeluusklok. Toen o thoosie de landman zijn hoofd en bad zacht, schouwend over de prachtige aarde : « Het l ven is eer en grootheid aan God ! »

Voor landbouwers en hoveniers.

AUGUSTUS. — *Men zaait in den hof :* Peterselinie doorwas, radijs, pimpernel, rhubarber, savoie, spinagie, witmoes, peterselie, wortels, engelwortels, kervel, kampercoolie, kervelraap, bloemkool, witte en roode kool, enz.

Op het veld : Gras, roode klaver, bastaardklaver, seradel, zweedsche rapen, spurrie, rapen, koolzaad, enz.

GELIJKHEID
EEN HERSENSCHIM.

Vrijheid, Gelijkheid, Broederlijkheid ! de leuze der revolutie is ook der socialisten leuze. Geen grovere leugen dan dit woord Gelijkheid.

Nergens op het ondermaansche wordt te gevonden, noch in de natuur, noch in de menschelijke samenleving. Wat meer is, overal is de Ongelijkheid niet alleen roodig maar onvermijdelijk.

Zie in het plantenrijk den fieren eik, wiens machtige kroon den storm trotseert, en daaronder het nederig struikje buigend onder het minste wiedje.

Nop schriller tegenstelling in het dierenrijk. Zie in het weelderig boudoir van mevrouw de baronnes dat vertroetelde schoothoedje in zijn mollig mandje, met suiker gevoed en door de zachte hand zijner meesteres gestreeld, — en zie dan weder op straat dien mageren karhond, wiens arme leeden buigen onder den last, en wiens vodsel in eene broodklomp bestaat. Of dat sierlijke, met opgepoetste rijpaard naast dien ouden draver, wiens aanblik het gevoeligste hart tot medelijden stemt.

Van waar dat verschil van toestand tusschen dieren van dezelfde soort ?

Gij zult zeggen : zoo is het altijd geweest. — Juist gezegd !

En nu in de menschelijke maatschappij :

Waarom wordt het eene kind geboren sterk en krachtig en het andere gebrekkig en ellendig, met het teeken van eene vroegtijdige dood op het gelaat ?

Waarom komt de eene mensch ter wereld, gezond en wel van lijf en leden, en de andere blind, doof, stom of met andere gebreken ?

Waarom vindt men in een huisgezin het eene kind rijkelijk toebedeeld met geestvermogens en het andere soms heel en al daarvan verstoken ?

Waarom zal, als beiden aan de katelijke loting gaan deelnemen, de eene een gelukkig, de andere een dienstplichtig nummer uit den trommel halen ?

Waarom zal in die andere loting, die men het huwelijk noemt, de eene de beste vrouw der wereld, de andere de slechste van den heel krijgen ?

Willen de socialisten ons het middel eens zeggen dat zij uitgedacht hebben om aan al die Ongelijkheden niet een slag een einde te maken ?

Maar laten we een aanneemen dat een weldadige engel door de wereld trok en iederen mensch die leeft, eene gelijke mate van weelde en heil uitdeelde. Die toestand zou, helaas, niet langer duren dan een dag, al was het enkel door het gebrek aan zorg en vlijt bij de eenen en door den geest van spaarzaamheid en werklust bij den anderen.

Neen, de Gelijkheid is van deze wereld niet en zij, die meenen ze te verhelfen, bedrieg en gemeene wijze de menigte, die hen een al te gewillig oor leent.

Moet men dan niets beproeven, om het verschil in levensstandaard te verzachten, te verminderen ? O, ja ; wij moeten integendeel al onze krachten inspannen, om te komen tot een maatschappelijken toestand, waarin de uitersten niet zoo vreesselijk ver van elkander liggen, waarin de schreeuwende rijkdommen niet langer staan tegenover volstrekte ellende. Maar 't is noch het geweld, noch de wanorde, die daartoe leiden kan.

Alleen de beoefening der Christelijke plichten, zouwel in de hoogere als in de lagere klassen ; van de eene zijde liefde, van de andere werklust en oppasendheid, zoodaar wat de kinderen van den Hemelschen Vader weer tot elkander brengen zal. Maar de Ongelijkheid zal blijven bestaan ondanks dat alles, want enkel in de dood zullen alles Gelijk wezen. Daar zullen alles voorbij moeten en daarna zal voor de eeuwigheid — bedenken wij het wel — eene onfeilbare Ongelijkheid van leven of dood beginnen, in vergelijking waarvan de Ongelijkheden dezer aarde in den niet verdwijnen.

De duivel in eigen persoon.

In de nabijheid van het duitsche dorp Kusel liggen ver van elkaar drie boerenhofsteden. In een der drie zou zondag laatstleden het huwelijk van de oudste dochter feestelijk gevierd worden en, getrouw aan de overlevering, vergat men ook niet het schoone gebruik, een varken te slachten. Met de noodige pracht werd het slachtfeest gevierd en 's avonds werden de hespen en worsten in schriklaarende hoeveelheden naar de provisiekamer gebracht, om in de schouw te rooken te worden gehangen.

Bij wijze van voorzorg was op denzelfden dag de schouwweger besteld, die met veel zorg de schouw in den gewenschten toestand had gebracht. Onder die bedrijven was het laat geworden en aan naar huis terugkeeren was op dien dag niet meer te denken. Dat was nu ook zoo erg niet, want bij malsch varkensvleesch en een goeden slachtfeestdronk slogen de avonduren snel voorbij en, moede van het dagwerk, zocht de zwarte man spoedig zijn nachtkwartier op. Zooals hij er uitzag, ging hij liggen : met zwart gelaat, maar rein geweten viel hij in slaap...

Plotseling schrikte hij uit zijne zoete droomen op, gewekt door het gedreun van mannenschreden beneden op den zwarten vloer. Kwam daar niet iemand met licht, krakend de ladder naar den hooizolder op ? Er was geen twijfel mogelijk ; twee mannen waren het, die, zacht met elkaar sprekend, de steile ladder opklommen. Blijkbaar hadden zij het gemunt op de hespen in de aangrenzende provisiekamer.

Stil als eene muis, verborg onze wakkere schouwweger zich in het hooi, om de komende dingen af te wachten. Nu stonden de beide booswichten op den hooizolder.

— Zeg, zegde de een met gedempte stem, gij eeemt dus twee hespen en ik oeem zouveel worsten als ik dragen kan. Steek eens een stekske aan, dan kunnen wij zien wat wij doen.

De andere begon in zijne broekzakken te zoeken en haalde eensige rondkoppige stekskens te voorschijn, die hij op de bekende manier op zijne broek trachte aan te strijken. Maar de stekskens moesten vochtig geweest zijn, want het een na het andere weigerde aan te gaan en met een vloek wierp de hespendief ze een voor een weg.

Nu dacht de verborgen schouwweger zijnen tijd gekomen ; hij zocht voorzichtig in zijnen zak naar het stekskensdoosje en hield het gereed.

— Daar, dat is het laatste, bromde de inbreker, en als dit niet aangast, zal de duivel in persoon mij halen !

Nauwelijks had hij dit gezegd, of daar flikkerde eene kleine, zwavelige vlam voor hem en in het donkere schijnsel stond een lange, zwarte gestalte voor den doodelijk verschrikten man en brulde hem toe :

— Hier is hij, wat moet gij hebben ?

Met een sprong waren de beide spitsboeven van den hooizolder beneden. Zij hadden armen en beenen kunnen breken, maar daaraan dachten zij niet. Met hebloode koppen liepen zij in den donkeren nacht zoo snel, als zij loopen konden. Niemand had hen herkend, maar toen in het naburige dorp twee bewoners met verbonden hoofd verscheenen, zag jong en oud ben met een zeelbeteekenend lachen aan.

Hoogeschool van Leuven.

De bisschoppen van België hebben de volgende benoemingen gedaan :

De eerw. h. Bondroit, buitengewoon professor bij de faculteit van godgeleerdheid ;

M. Leon de Lantsheere, buitengewoon leeraar van het strafrecht bij rechtsfaculteit, is tot gewoon leeraar bevorderd.

Bij de faculteit van wijsbegeerte en letteren, M. K. Leonteres, buitengewoon leeraar van vertaling met open boek en taalkundige oefeningen op de vlaamsche en duitsche talen, is gewoon leeraar benoemd.

Bij dezelfde faculteit : M. M. W. Bang en Frans Bethune zijn ook ten gewone titel benoemd tot leeraars van taalkundige oefeningen op de engelsche taal en geschiedenis der moderne letterkunde.

MM. Demuyck en Grégoire, buitengewone leeraars bij de faculteit van wetenschappen.

Vier benoemingen bij het Hooger Instituut van hooge studies (seminarie Leo XIII), bestuurder Mgr. Mercier :

M. Simon Deploige, gewoon leeraar van maatschappelijke huishoudkunde en geschiedenis der maatbuishoudkunde ;

M. Maurits De Wulf, gewoon leeraar van logica, wijsbegeerte der middeleeuwen en geschiedenis der wijsbegeerte ;

M. A. Thierry, gewoon leeraar van psychophysiologie, physica en psychologie ;

M. D. Nys, gewoon leeraar van scheik- en aardkunde.

Het geuzenblaadje

is kwaad, omdat wij aan de kiezers herinneren hetgeen de liberalen deden toen zij de meesters op het stadhuis waren.

Zulks verstaan wij heel goed. Voor het geuzenblaadje is het oogenblik gekomen op hetwelk het weder met zijn programma voor de horde moet komen, met dat fameus liberaal programma dat de schouders aan elk verstandig man doet optrekken. Wilt gij weten, geachte lezer, wat het echt programma der tongersche geuzerij is ? Ehwel ! dat is het programma dat uit de daden der liberalen voortspruit. Hetgeen zij deden toen zij meesterheid waren, dat zullen zij nog doen zoo zij opnieuw mocsten de meesters worden. Wat zij toen wilden, dat willen zij nog, en nooit heeft het Journalleke eene der daden van geweld of van onverdraagzaamheid afgekeurd, welke wij ter kennis onzer lezers brachten. Ah ! Voor het oogenblik zijn onze geuzen niet vijandig aan de Liefdezusters die onze hospitalen bedienen. Voorzeker niet ; immers, de kiezing nadert. Maar eens de kiezing voorbij, als men opnieuw vrij mag spreken, zonder vrees den goedzakkigen kiezer te verschrikken, oh ! dan worden de Zusters weer wreede, behoeftige en hysterieke schepsels, die het beste opeten van het voedsel aan de arme zieken bestemd !

.·.

Wat nu de school der Zusters van Maris betreft, oh ! die willen de geuzen niet afschaffen ; zij hebben zelf voor tien jaren de hernieuwing der aanneming dezer school gestemd. Zeer wel ; maar dit doet toch niet vergeten dat, tijdens de eerste aanneming der school door den gemeenteraad, het Journalleke die school met den spotnaam van *papischool* bestempelde en dat de liberalen verklaarden dat hun eerste werk, als zij opnieuw de meesters zullen worden, zou zijn deze school af te schaffen.

Waarom beloven zij heden ze willen te behouden ? Omdat de arme huisgezinnen, die de goedheid en de weldaden der uitmuntende zusters hebben kunnen waardeeren, de liberalen zouden verwenschen, indien zij de afschaffing der school durfden voorstellen. Heden is de arme mensch kiezer ; men moet met hem rekenen, en de liberalen doen zulks niet uit heldadigheid, maar enkel uit politiek belang. Ziedaar de eenvoudige reden voor dewelke heden het Journalleke niet tegen de school der Zusters schrijft.

.·.

Dat zelfde Journalleke moet toch maar een heel slap gedacht over de verstandvermogens zijner lezers hebben.

Heden tracht het te doen gelooven dat de leeningen aangegaan door de tegeeringen van MM. Michiels en Perreau, het werk der katholieken zijn !

Een van deze dagen zal het Journalleke beweren dat het een katholiek burgemeester was die is volle zitting van den gemeenteraad beloofde de Begijnhofkerk te doen afbreken en dat het Jonas was die den walvisch opslikte.

Gelukkige lezers ! Gelukkig Journalleke !

NIEUWS
uit de stad en de omstreken

In antwoord op eene mededeeling in ons nummer van 22 Juli verschenen, ontvangen wij de volgende **terechtwijzing**, welke de onpartijdigheid ons verplicht in te lasschen :

« Uw artikel van 22 Juli over den dienst der « treinen op maandag 17 Juli, is gansch onnauw- « keurig. Ziehier de feiten :

« Daar de statie van Nederheim niet de toela- « ting ontvangen had den goederentrein naar « Tongeren te zenden, heeft zij dezen voor haar « signaal, op afstand *moeten* houden, dit is « op 450 METERS VAN DE STATIE, en er werd « op dezelfde wijze gehandeld voor den reizigers- « trein. Zoo doende heeft M. de stationverste- « ender zijnen plicht gedaan.

« In een woord, de twee treinen zijn blijven « staan op eenen afstand van 1000 (duizend) « meters. Onder deze voorwaarden, kon er geene « botsing plaats hebben. »

APOTHEEK.—**ZONDAGSRUST.** — MORGEN ZONDAG, zal de Apotheek van **Mr Swinkels** alleen open blijven, van 1 *uur 's namiddags tot 10 ure 's avonds*, voor DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

De Comptante betaling zal vereischt worden.

Wij roepen de bijzondere aandacht onzer lezers op de reeks feestelijkheden welke de katholieke kring « **Concordia** » inricht ter gelegenheid van den XXV^ste verjaardag zijner stichting en die schitterend beloven te zijn.

Zie het programma in de aankondigingen.

Paardenmarkt te TONGEREN, donderdag 10 AUGUSTUS.

Op de markt van TONGREN van verleden donderdag waren te koop gesteld : 262 koeien en kalveren, 8 schapen, 155 vette varkens, 1559 magere varkens.

M. Joseph Smets van Tongeren is regent benoemd bij de Middelbare school van den Staat te Hoei.

De **bestendige deputatie** van den provincieraad van Limburg, heeft de volgende schikkingen uitgevaardigd, welke zullen ingeschreven worden in de lastcohieren der werken van buurtwegen en gezondmaking, ten einde de geneerplaag te bestrijden :

« De aannemer is verplicht op straf eener boete van 20 frank :

« A) stellig het inbrengen te verbieden van sterke dranken op de plaatsen der werken die hun toevertrouwd zijn ;

« B) tijdelijk elken werkman weg te zenden die eene eerste maal betrapt wordt in staat van dronkenschap en hem voor goed weg te zenden bij hervalling. »

Bij koninklijk besluit van 26 Juli 1899, wordt machtiging verleend tot het plaatsen van een nieuw hoogaltaar in de monumentale kerk van den H. Quintinus, te Hasselt.

BUURTSPOORWEG VAN **Luik naar Wihogne.** — Uren der treinen te beginnen van heden 5 Augustus :

Vertrekken uit Luik (St-Walburg, straat Jambe-de-Bois), te 6 u. 27 — 7,58 — 9,57 — 11,16 — 13,30 — 16,45 — 18,45 — 20,27.

Uit Wihogne : 5,45 — 7,16 — 8,45 — 10,34 — 12,58 — 15,38 — 17,56 — 19,35.

Examens.

M. Jos. Vanclée, van Tongeren, heeft het examen van bevoegde in handelswetenschappen bij de Hoogeschool van Luik afgelegd.

MM. Jos. Cryns, van Tongeren en Lucien Van Herckenrode, van Bilsen, hebben met *onderscheiding* de 1e proef van candidaat-ingenieur der mijnschool te Luik afgelegd.

M. Georges Petit, van Tongeren, heeft met *onderscheiding* het 1e examen afgelegd in het Handel- en Nijverheidsgesticht der Hoogeschool van Luik.

M. Léon Van Grootloon, van Bilsen, heeft zijn examen van 1e jaargang afgelegd aan het Hooger-Handelsinstituut van Antwerpen.

GEESTELIJKE BENOEMINGEN.

De E. H. J. Piette, kap. te Lize, is pastoor benoemd der nieuwe parochie Catqueue (Luik).

M. l'abbé L. Schoonbroodt, kap. te Ans, is pastoor benoemd der nieuwe parochie Ans-Plateau.

De E. H. Alph. Vierset, jongepriester, is kap. benoemd te Hoei (St-Remi.)

DE KAMER.

Zitting van 5 Augustus.

De beraadslaging over de brusselsche tramways wordt voortgezet.

De Kamer gaat daarna tot diesdag uiteen.

HET VOLK VAN DEN MIST

11de VERVOLG.

Juanna was niet tot de twintig jaar gekomen, zonder van liefde gedroomd te hebben en, onderling genoeg, hare fantazij had steeds voor hare oogen het beeld geleekend van een man, stout en toch goed en vol vriendelijkheid, zooals Leonard was. Doch dat haar held in zulke omstandigheden zou belichaamd worden, dat hij haar koopts zou ten prijze van goud — neen, dat had ze weloonit gedroomd.

Over dit alles nadenkende, wandelde Juanna terug naar het kamp, toen op een smal pad Leonard plots voor haar stond. Zij droeg weer een lang wit arabisch kleed en had om het slanke middel een soort van gebordduurden sluier geworpen. Zij droeg geen hoed en haar lang zwart haar hing haar op den schouder. In de hand hield zij eenige roode lelien, door haar geplukt en die de eenige kleur wierpen op de eentoonte witheid van haar kleed. Al de vrees en de angst waren van haar gelaat verdwenen en hare schoonheid was teruggekeerd, met de verzekering dit een sterke arm haar beschermde ; en de glan harer oogen was oprecht bekoorlijk.

Aldus aanschouwd in het zuivere, peerlende licht, tegen den achtergrond van het geweldende riet, scheen niets zoeter en liefelijker dan dit jonge meisje, kind der wouden en der rivier, die in zich vereenigde de schoonheid van het saksische en spansche ras, gerijpt onder de afrikaansche zon en verfijnd door de eeuwige aanraking der natuur. Er lag zulk eene edelheid over hare bewegingen, eene zuiverheid in haar gelaat, zulk een geheim is hare wijde oogen, zooals Leonard nooit had gezien edie hem geheel overmeesterde.

Ziedaar de ontsteendigheid van 's menschen hart : van dit oogenblik werd het beeld der aanbidding zijner jeugd, welk hem die lange jaren van rondzwerving oor oogen had gestaan, langzamerhand verdroven. Hij wilde het zichzelven niet bekennen, in eerkelijkheid wist hij het niet eens.

Juanna blikte een zag hem voor haar staan, stout en fier, kraftvol en welgebouwd, een man onder de mannen, bij las de bewondering in zijne oogen en bloosd Zij herinnerde zich al wat die vreemdeling hadedaan om haar te redden, hoe hij honderdmaalijk leven had gewaagd om het hare en hoe zijn dit oogenblik een lijk zou geweest zijn, we hij niet gekomen ; en die herinnering deed haar hart ostemmig kloppen.

Was het dankbarheid, die haar aldus bewog ? Zij wist het nietmaar wat het ook was, zij keerde het hoofd af, dat hij het gevoel niet in haar gelaat lezen zo Het volgende oogenblik stak zij de hand uit, vrolelijk lachende.

— Gooden avgend, sprak zij, ik hoop dat gij goed zult geslapen hebben en geen slecht nieuws brengt.

— Ik heb dit uren lang in eenen staat van totale geroelbaheid verkeerd, antwoordde hij lachend, en nuwa is er niet, ten zij dat al de slaven vertrokken zijn. Wat de slavenkoopers betreft, die zullen zich wel wachten van terug te keeren.

Juanna verbekte een weinig.

— Ik hoopet ook, sprak zij, want ik heb er meer dan geeg van. En nu, M. Outram, ik... ik... moet u t den grond mijes harten bedanken voor uwe opoering ; en, toen hare oogen vielen op den ring in haren vinger, voegde zij er bij : deze ring hod u toe, veroorloof mij hem u terug te geven.

— Miss Rdd, zegde Leonard ernstig ; wij hebben te samen een ongelooflijk avontuur beleefd ; wilt gij den ring niet tot herinnering bewaren ?

Haar eers beweging was van te weigeren. Zoo lang zij die ring droeg zou het afschuwelijke toonreel van de huwelijksklucht haar voor oogen staan. En toch, toen de woorden van weigering haar op d lippen lagen, deed een soort van bijgeloovigevoel ze niet uitspreken.

— Gij zijt wel vriendelijk, antwoordde zij, het is uw zegelring — is het niet zoo ? — en gij kunt er niet aan houden hem weg te schenken aan eene toevallige kennis.

— Ja, het is mijn zegelring, en als gij wilt zien naar het wapen en naar de leus zult gij zien dat ze passend zijn. En toch wensch ik hem te schenken aan « eene toevallige kennis » Miss Rodd, indien gij mij niet toelaat een vertrouwelijker uitdrukking te gebruiken.

— Ik heb hem reeds bewonderd, antwoordde zij, den ring in de hand nemende. Hij was van zwaar massief goud en, op het schild was het oude wapen der Outram's gegraveerd, eene hand houdende een getrokken zweerd, en daaronder de leuze der familie. Wat is het laatste woord ? vroeg zij, leezende : Voor huis, eer...

— En hart, voegde Leonard er bij.

— En hart ! sprak zij na, niet wetende waarom het woord haar zoo ontroerde. Welan, M. Outram, ik wil uwen ring dragen, in herinnering aan ons avontuur — dat is tot gij hem terugvraagt. Daarna voegde zij er op verligen toon bij : er is eene bijzonderheid in dit avontuur, waarover, ik wil het hopen, gij zoo weinig mogelijk spreken zult, want de herinnering zal ongetwijfeld voor u, zouwel als voor mij, pijnlijk zijn.

— Gij meent die huwelijksceremonie, Miss Rodd ?

— Ik meen de schaamteloose klucht, waarin wij gedwongen waren de hoofdrol te spelen. De meeste gevangen van het tonneel zijn dood, en indien gij uwen dwerg aildet verzoeken te zwijgen, zal ik hetzelfde vragen aan M. Mordaunt. Laat het vergeten zijn voor ons beiden.

— Zekerlijk, Miss Rodd, indien het vergeten van zulk avontuur mogelijk is. En nu, wilt gij komen ontbijten ?

Zij boog het hoofd ten teeken van instemming en ging hem, met de roode lelie in de hand, vooruit.

— Wat heeft zij te zeggen aan dien Mordaunt, dacht hij na, dat zij hem het zwijgen kan opleggen. Ik zou wel eens willen weten of wij zijn gezelschap zullen houden. Wat een vreemd meisje ! Haar schoonheid is buiten kijf, doch het is moeilijk, haar karakter te doorgronden. Alle omstandigheden in acht genomen, zou zij eene soort van half wilde heidin moeten zijn, en ik ontmoet iemand, die meer manieren heeft dan welke dame ook. Nu, haar vader, schijnt door geboorte een gentleman te zijn en dat legt misschien alles uit.

Is het kamp gekomen zag hij Juanna, die vertrouwelijk stond te klappen met Mordaunt. Leonard trad onmiddellijk op hes toe.

— Zooals gij ziet, M. Mordaunt, zegde hij eenigzins ruw, zijn de slaven zu allen weg. Wij konden ze onmogelijk bij ons houden en moeten ons maar zien, dat zij zich zelf uit den slag trekken ; in alle geval zijn zij nu beter dan vroeger. En, om van wat anders te spreken, welk zijn uwe voornemens ? Gij hebt u goed gedragen tegenover ons, doch ik kan niet vergeten is welk gezelschap ik u aangetroffen heb. Wellicht wilt gij er in terugkeeren en in dat geval loopen onze wegen uiteen.

— Het verwondert mij niet dat gij mij wantrouwt, zegde de dominee, en zijn gelaat kleurde zich hoogrood, want al de schijn is tegen mij. Doch ik kan u verzekeren dat, alhoewel ik vrijwillig in Pereira's kamp trad, het niet was met kwade inzichten. Om kort te zijn, M. Outram, zichter mijne geschiedenis in enkele woorden : ik had een broeder die uit Engeland was gevluchtt, wegens eene door hem gepleegde misdaad en die zich bij Pereira's bende had aangesloten. Met veel moeite spoorde ik hem op en in het Nest werd ik uit oorzake van mijnen stand en wegens mijne geneeskundige kennissen goed ontvangen. Ik kon mijn broeder overhalen om met mij terug te keeren naar de beschaafde wereld en wij beraamden een plan tot ontvluchting. Doch Pereira kwam achter het komplot en mijn broeder werd opgehangen. Dat ik hetzelfde lot niet ondergang, had ik t danken aan de diensten die ik hun bewees. Men hield mij dus gevangen en ik was verplicht, hen te vergezellen op hunne expedities. Ziedaar de historie. Nu, met uw oorlof, zal ik u volgen, want ik bezit geen geld en zou hulpeloos ronddwalen in de wildernis. Keel vrees ik, u niet veel dienst te zullen kunnen bewijzen.

— Zeer goed, M. Mordaunt, antwoordde Leonard kortweg, doch gelieve op te merken dat wij nog steeds door groote gevaren omringd zijn en het verraad zou er ons nog grootere kunnen op den hals halen. Ik verwitting u dan ook, dat, zou ik iets in dien aard ontdek, mijn antwoord kort zal zijn.

— Ik geloof dat gij M. Mordaunt niet moet verdenken, viel Juanna levendig in ; ik ben hem veel verschuldigd en tijdens mijne opsluiting heeft hij mij steeds wijzen raad gegeven en beschermd. Ik ben hem daar erkentelijk voor.

— Als Miss Rodd voor u instaat, dan is het voldoende, besloot Leonard bitsig, nog meer tegen Mordaunt ingenomen, als hij vergeleek hoe onverschillig Juanna was voor de door hem bewezen overgrootte diensten.

Hij kon bepaald dien Mordaunt niet lijden, om welke reden, daarvan kon hij zich zelf geene rekenschap geven.

Toen het maal was afgeloopen schreepten zij zich in op de booten der slavenjagers, elke boot geroeid wordende door de sterkste mannen der neerzetting, onder de leiding van Peter. Vrouwen en kinderen inbegrepen, was de troep een 60 man sterk. 's Avonds roeiden zij voorbij het eilandje, waar zij de afdeeling slavenjagers verlaten hadden, doch zij bekommerden zich niet om het lot der bandieten ; althans zij zagen geen levend wezen en wisten dus niet of de kerels waren omgekomen of ontvlucht.

Een uur later kampeerden zij op den oever van de rivier en daar, rond het vuur gezeten, verhaalde Juanna aan Leonard al de ijselijkheden van haar verblijf in de slavenkaravaan. Zij verteldde dan ook hoe zij de bladen uit den Bijbel had gescheurd en die zoovel mogelijk op rietstengels gestoken had, in de hoop dat haar vader die mocht bemerken, als hij op zoek zou gaan om haar te verlossen.

— Het is voorbij gelijk een nachtmerrie, sprak zij en ik til en beef nog als ik er aan denk.

Het was ook dien avond, dat Juanna vroeg, om welke reden Leonard zoo spoedig Soa was gevolgd om uit te gaan op redding van iemand, die hij nooit gezien had en niet kende.

— Luistert, Miss Rodd, doch ik moet u eerst zeggen wie ik ben. Ik ben eigenlijk een onbemiddelde avonturier, op jacht naar de fortuin. Daarom, toen die vrouw daar — en hij wees op Soa, die nabij het vuur zat en toeluisterde — naar mij toekwam met een wonderbaar verhaal van eenen fabelachtigen schat rubijnen, welken zij mij beloofde aan te wijzen, indien ik u eerst wilde redden, nam ik het voorstel aan, daar ik toch niets anders te doen had en vooral nadat zij mij op teekening een steen van aanzienlijke weerde had geschonken. Gij ziet dat ik geenszins een dolend ridder ben, die uitgaat op bevrijding van verdrukte meisjes, want ik ging zelf verder en heb Soa een stuk doen teekenen, waarin zij in uwen en in haren naam, de verbintenis aangaat, mij te voeren naar het oord der schatten.

— Ik begrijp geen woord van al wat gij zegt en heb aan Soa het recht niet gegeven in mijnen naam iets te teekenen. Mag ik het stuk eens zien ?

— Zekerlijk, antwoordde Leonard, en haalde uit zijnen zak een gebedenboek.

Hij hield den lanteern boven Juanna's hoofd en het eerste wat deze las, toen zij het boek opende, was op het titelblad het in haast geschreven opschrift : *Aan Leonard, van Jane Beach.* — 25 Januari.

— Dat is niets, zegde Leonard haastig, het document staat op de andere zijde.

Zijne haastigheid en zijne verlegenheid waren haar niet ontsnapt. Wie was die Jane Beach ? vroeg zij zich af, en waarom noemde zij hem kortweg « Leonard ? »

Doch zij had het blad reeds omgekeerd en het was een niet alledaagsch schouwspel het jonge meisje dat handschrift te zien lezen, bij het vuur in de wilderuis ; toen zij gelezen had, lag er een glimlach op haar vriendelijk gelaat, een glimlach waarin eeenwel eenigzins gramschap lag.

— Kom eens hier, Soa, riep zij, en vertel mij eens, wat al dien gekken praat over de robijnen van het Volk van den Mist beteekent.

— Herderin, antwoordde Soa, zich neerleiendde aan de voeten harer meesteres, gekke praat is het niet. De taal die ik u leerde, toen gij klein waart, is die van mijn volk. Het is eene ware geschiedenis, doch ik heb ze verborgen gehouden, zelfs voor u en voor Mavoom, omdat uw vader zekerlijk op overmeesterling dezer schatten zou uitgegaan zijn en er den dood bij gevonden hebben. Ik heb den blanken man deze geschiedenis verhaald, omdat, zooals alle mannen van zijn ras, hij huskert naar fortuin en om dat ik in wanhoop was omtrent u. Ik kocht hem om met den rooden steen en met de belofte dat ik hem geleiden zou naar het Land van den Mist ; hadde ik het niet gedaan, nooit zou hij zijne kracht en zijne behendigheid ten mijnen dienste gesteld hebben, om u te redden uit de klauwen van den Geelen Duivel. Daarom heb ik dat stuk geteekend, in uwen naam en in den mijnen, wel wetende dat ik het recht niet had voor u te spreken en dat gij altijd het recht hield, te weigeren, alhoewel ik gehonden bleef.

(Wordt voortgezet).